CĂLCAȚI PE IARBĂ !

Nu, dragi cititori, nu este nici o greșeală ! N-am rătăcit vreun material de astă vară, prin sertare sau tipografie, și nici nu sînt victima capriciilor vremii care — acum 48 de ore — ne îmbia să admirăm mugurii plini de sevă pentru ca, apoi, să albească întregul decor cu zăpada abia uitatelor zile de iarnă. Este vorba despre un articol la zi, actual și — nu numai atît — dar cu pretenții de a ținti și spre viitor. Nu spre unul foarte îndepărtat, pe care prea puțini dintre cei de vîrsta mea, vor avea șansa să-l vadă devenind prezent, ci unul atît de apropiat și de irevocabil încît îl simt cum bate la prima ușă a timpului. Acest viitor se cheamă primăvara și vara următoare. Deci, vă invit de aci, în numele meu, deocamdată, să întreprindeți un act care vă va face, fără îndoială, plăcere : călcați pe iarbă, tovarăși ! Nu neapărat pe cea a stadioanelor rezervată (așa cum cred unii că este firesc) sportivilor calificați — deși nici asta n-ar fi prea rău — ci pe iarba parcurilor și peluzelor existente pretutindeni în orașele noastre. Nu îndrăzniți ? Vă cred, pentru că de mulți ani de zile sînteți invitați la inacțiune, de severitatea — sprijinită administrativ cu amenzi amenințătoare — plăcuțelor plantate, uneori cu mai multă sîrguință decît florile : „Nu călcați pe iarbă !"

Ce ne facem ? Pe cine ascultați ? Pe cei investiți cu putere de admonestare sau pe mine, cel lipsit de argumente... pecuniare ? Pentru moment, vă recomand neutralitatea, dar vă invit să ascultați ceea ce propun edililor noștri. Hotărîrea o veți lua, după aceea, dv. însivă.

Dragi gospodari de așezări omenești, iarba face parte din uriașul element al naturii cu care ea ne-a înfrumusețat viața de fiecare zi, spre bucuria ochilor noștri, a respirației tuturor celor de-o asemănare cu noi. S-o respectăm deci și să-i mulțumim, sincer, naturii pentru bucuria proaspătă a oricărui petec de verdeață întîlnit în cale, a întinderilor firești, ca și a celor pe care am învățat să le cultivăm, să le înmulțim și să le fortificăm. Dar de ce să păstrăm acea teamă religioasă, obscură, nemotivată în fond, pe care o datorăm lucrurilor neînțelese, cînd — cel puțin în privința ierbii — fiecare dintre noi are o imagine reală a ceea ce ele reprezintă ? De ce oare, în zilele de repaos, sau în clipele libere ale fiecărei zile, să ne mărginim a privi, doar de la distanță, covoarele de iarbă ale așezărilor noastre ? De unde acest „respect" sobru, fals și inutil — pînă în cele din urmă ? Oare iarba parcurilor este menită să rămînă sacră pentru oameni, în vreme ce alte viețuitoare ale Domnului o invadează, fără rezerve sau, pur și simplu, o pasc cu poftă ? (Se pare chiar că cea mai bună mașină de tuns pentru iarbă este gura lacomă a ovinelor, care o regenerează, mai dihai ca orice suport chimic produs în complicate combinate moderne).

Și-atunci ?

Vă mărturisesc sincera mea întristare ori de cîte ori văd tăblițele amenințătoare, avertizînd, cu ajutorul unei grafici opulente și al unor severe semne de exclamație, asupra interdicției de a fi călcată iarba, sau împrejmuirile dușmănoase ale sîrmei ghimpate, străjuind, ca pe ostateci, suprafețele clorofilate ale gazonului. Nu cred să fiu singurul suferind în fața acestui spectacol. Îmi amintesc, de fiecare dată, de obiceiul repudiat astăzi, al slugilor bine plătite de țari, care — pentru a bucura privirea trecătoare a stăpînilor lor, împietriți acum în istorie ca niște blesteme — plantau, pentru o zi sau o clipă doar, lungi kilometri de șosea cu pomi singuratici meniți să ascundă alte goliciuni ale peisajului rus, al unor timpuri apuse.

De ce fac astfel de asocieri, cînd este clar că iarba noastră e liberă la... privirea oricui ? Pentru că ipostaza aceasta, străjuită de interziceri sau de grilaje ghimpate, nu-mi sună prea bine... Știu că verdeața este fragilă, știu că ea se întreține cu cheltuieli și precauțiuni amintind de conservarea frumusetii feminine, dar mai știu că rostul ei, primordial, este acela de a gîdila tălpile copiilor și pe ale adolescenților, de a invita la joc și sbenguială, la mișcare și sport. Ne plîngem perpetuu de lipsa bazelor sportive și așteptăm noi și mari stadioane în București și în alte orașe, cu toate că, nu o dată, s-a spus și demonstrat, că atît Capitala, cît și alte localități din țară sînt, din acest punct de vedere, bine cotate la respectiva bursă europeană. Dar carența cea mare, cea dureroasă și reală este a locurilor mici și cît mai răspîndite, pe care să se poată arunca și prinde o minge. De curînd „Sportul" a publicat o fotografie, adusă din Australia, în care, pe o suprafață de iarbă (putea fi chiar într-un parc) cîțiva vîrstnici practicau un sport local. În Franța, tot pe peluze de iarbă, se joacă „la boulle", sau „petanque", la New York și Paris, pe malul lacurilor din Hamburg și Zürich copii și tineri se agită în jurul sferelor de piele, iar vîrstnicii se odihnesc, pur și simplu, sustrăgîndu-se duritătii neprietenoase a asfaltului străzilor. Mai ușor este să interzicem decît să educăm, sînt de acord, dar asta nu înseamnă să nu încercăm măcar. Să ne străduim a-i face pe oameni să nu distrugă, să nu infesteze suprafețele verzi ale parcurilor, dar să nu-i lipsim de bucuria deplină a acestei întîlniri, de imensa plăcere a destinderii, pe oricare petec de natură reprezentat de verdele proaspăt al ierbii.

Dragi edili ai scumpelor noastre cetăți moderne, înlocuiți interzicerea cu invitația. Aștept să văd apărînd, pretutindeni, plăcuțe îmbietoare pe care să citesc : „Călcați pe iarbă !" Se poate ? Ne puteți convinge chiar din primăvara ce se apropie.

Emanuel VALERIU

UMBRELA ATLETISMULUI
PARALELISM

De cîteva săptămîni rubrica de atletism este monopolizată, în mod firesc, de concursurile pe teren acoperit. La ora aceasta, săriturile, sprintul și alergările peste garduri pe mini-distanțe, ca și aruncarea greutății sînt „en vogue". Se întrevede clar saltul calitativ din vară la unele probe cum sînt alergările peste garduri, săritura în înălțime femei ș.a. Se folosesc concursurile „indoor" ca o trambulină extrem de eficace. Oamenii atletismului știu bine acum că cei care strălucesc în concursurile de sală vor avea și un puternic sezon în aer liber. Principiul metodic al atacării simultane a tuturor factorilor antrenamentului, elaborat în mai 1966, și-a demonstrat justețea și eficacitatea încă din anul olimpic mexican.

Să ne întoarcem la atletism. Vorbeam despre saltul pe plan intern și internațional al probelor care, prin modul lor de desfășurare, „încap" într-o sală, oricît de modestă ar fi ea. Nu trebuie considerată o simplă întîmplare că în probe cum sînt săriturile (înălțime și lungime, femei și bărbați), alergările peste garduri (bărbați și femei), și chiar aruncarea greutății femei (prin Ana Sălăgean), adică tocmai acele probe care își găsesc la noi un acoperiș (să nu spun umbrelă) pe timpul iernii, avînd asigurată continuitate în pregătirea tehnică și competițională, ne afirmăm mereu pe plan european și chiar mondial. Fără să fie forțată o concluzie, există aici un adevăr.

Urmărind întrecerile de sală din alte țări, cu atletism dezvoltat, remarcăm faptul că sînt programate probe de alergări pe distanțe ce ni se par nostime. Peste Ocean, distanțele cele mai frecvente sînt cele de 600, 880 sau 1 000 yarzi, o milă și două mile, sau oricare altă distanță la care se pretează inelul de lemn al sălii respective. În 1965 am întreprins un turneu în Statele Unite pe timpul iernii. Acolo i-am revăzut, în afară de Brumel, Boston, Ter-Ovanesian, Pennell, pe Ron Clarke, Jim Ryun, Peter Snell, Schull , Odlozil, adică elita mondială a demifondului și fondului. Am rămas uimită de cursele electrizante furnizate de acești ași. Firește, rezultatele au fost oarecum deformate de condițiile neobișnuite (turnante „ac", pistă de alergare îngustă), dar concluzia era aceea că toți concurenții sînt bine pregătiți. În ultima vreme citim în ziar despre aceleași concursuri înverșunate, în care se joacă aceeași piesă cu alți actori : campionii olimpici Doubbell, Keino, campionii europeni Wheton sau Board.

Revin pe meleagurile noastre și pun întrebarea : ce fac la ora aceasta campionii noștri Damaschin, Scheible, Lupan, Ileana Silai sau Rafira Fița ? Auzim de sutele de kilometri parcurși săptămînal, care au rostul lor suprem, că aleargă pe Hoia, pe coclaurile din împrejurimile Capitalei, printre nămeții dealurilor subcarpatice. Ei sînt însă departe de „esența problemei", de esența probei care le-a adus consacrarea. Și îmi mai aduc aminte de dificultățile mari pe care le au majoritatea demifondiștilor noștri în așa-zisele etape precompetiționale. Din experiența anilor trecuți știm că de multe ori această „precompetițională" s-a prelungit peste tot sezonul în aer liber. Lor le lipsește, deocamdată, trambulina concursurilor de sală, acea legătură dintre două sezoane de vară.

În momentul de față nimeni nu poate fi acuzat pentru situația existentă. Știm că pînă la sfîrșitul anului 1970 sala din Parcul „23 August" va deveni un stadion acoperit, cu pistă circulară pentru alergări. Totul este ca o dată posedînd această pistă, ea să fie folosită la maximum pentru cursele de demifond.

Iolanda BALAȘ-SOTER

PADELE-PAGAE
PROBA PASIUNII...

E încă iarnă și s-ar părea că în sportul nostru nu sînt prea multe de făcut. Poate că simpla prezență la unul din antrenamentele lotului ar risipi — ea singură — o asemenea impresie. Dar, nu despre OBIȘNUITA muncă, grea, asiduă, din timpul lunilor de iarnă, este vorba. Niciodată ca pînă acum federația de specialitate (în fapt toți cei care ACTIVEAZĂ în sportul caiacului și canoei), n-a avut atîtea griji, atîtea probleme NOI de rezolvat. Pentru că, după cum cititorii rubricii au aflat la timp, se încearcă în această iarnă, cu eficiență rapid înregistrată, dezvoltarea acestui sport pe coordonate majorate, un accent principal punîndu-se pe sporirea numărului de centre nautice și pe continua îmbunătățire a calității muncii desfășurate — mai ales în rîndul juniorilor și tineretului.

Este, cred, inutil să mai subliniez că INDEPLINIREA INTEGRALĂ a obiectivelor propuse reclamă eforturi sporite din partea noastră a tuturora — activiști, antrenori, arbitri, medici de specialitate s.a. **Avem, oare, forțele necesare pentru a realiza tot ce dorim cu atîta ardoare, spre înflorirea și temeinicul progres al acestui sport ?** Iată un prilej — poate întîrziat — de a aminti de numeroșii specialiști, dar și de „anonimi", cărora caiacul și canoea le datorează multe, chiar și faptul că ocupă de atîtia ani un loc de frunte în ierarhia mondială. Lăudabile, desigur, consecvența și grija cu care federația de specialitate a știut să-și apropie un mare număr de cadre — salariate sau voluntare — cu experiență, competență și, întotdeauna, cu statornică pasiune pentru această ramură a sporturilor nautice.

Dar, **pentru ceea ce ne-am propus nu este suficientă doar o „ACOPERIRE" DE MOMENT, ci este necesară atragerea TUTUROR celor care pot sprijini — și ce diversitate de mijloace există ! — rezolvarea importantelor obiective ale apropiatului sezon competițional.**

Am în față lista maeștrilor emeriți și a maeștrilor sportului. Este, într-un fel, o invitație la interpretarea cîtorva cifre și — de aici — la adoptarea unor măsuri corespunzătoare. Iată, din 27 de maeștri emeriți, 15 sînt în activitatea competițională, 3 au devenit antrenori iar 9 (o treime !) au... dispărut. Din vina lor sau a altora. Acum mi se pare important altceva decît să „despicăm firul în patru", să aflăm cine a greșit, de ce... **Esențial este ca cei 9 maeștri emeriți ai sportului să revină, cu toată experiența și priceperea lor, în familia caiacului și canoei, să nu mai rămînă simpli spectatori.** Mai ales că printre ei se numără dublul campion olimpic LEON ROTMAN, campioni și medaliați la campionatele mondiale, cum sînt : D. ALEXE, AL. IACOVICI, A. SIDOROV, M. ANASTASESCU, A. IVĂNESCU, A. CALENIC s.a. Și, mai departe. Din 59 de maeștri ai sportului, 26 nu mai fac, de multă vreme, nimic pentru sportul care le-a adus atîtea satisfacții. Acestora li se adaugă o serie de sportivi fruntași, din București și din provincie, care, deși n-au obținut clasificări superioare, au, neîndoielnic, mari posibilități de a sprijini acțiunea de lărgire a bazei de masă, de impulsionare a secțiilor și centrelor nautice etc.

Iată UNDE trebuie să privim la această oră a grelelor starturi. La rîndul lor, foștii sportivi ar trebui să asculte o asemenea chemare și să-i răspundă, trecînd — dacă este cazul — peste falsele bariere ale unor ambiții mai vechi sau mai noi, peste prăpastia creată o dată, de o vorbă aruncată de cineva...

Îi așteptăm, deci, cu căldură pe cei care, cîndva, ne-au fost colegi de întrecere sau elevi pe tot drumul parcurs spre cele mai mari performanțe. PROBA PASIUNII începe — să hotărîm împreună— chiar de astăzi...

Radu HUȚAN

RELAȚIILE SPORTIVE ROMÂNO-FRANCEZE

(Urmare din pag. 1)

lui prin intermediul unor schimburi de delegații au fost realizate inițial în 1968, în țara noastră. Anul trecut acest protocol a fost reînnoit și semnat la Paris. Acum se află din nou în actualitate discutat și perfectat în capitala țării noastre.

Cît privește schimburile stabilite pentru anul care a trecut, trebuie să remarc, în primul rînd, amploarea și diversitatea întîlnirilor, reflectate prin nu mai puțin de 40 de concursuri și competiții bilaterale, care au angajat peste 450 de sportivi la discipline ca rugby, volei, canotaj, fotbal, ciclism, tenis de cîmp și scrimă. Toate acestea, în afara altor concursuri încheiate la nivelul federațiilor și al căror volum nu este nici el de neglijat. Prin intermediul unor astfel de schimburi, România a fost vizitată de către lotul tinerilor voleibaliști francezi, care au făcut o pregătire comună foarte utilă în compania lotului similar al țării noastre. La fel au fost oaspeții României o serie de arbitri de rugby și lupte, a căror competență a lăsat o bună impresie în cercurile de specialiști de la noi. La rîndul lor, sportivii români au fost solicitați în Franța pentru realizarea unor schimburi de experiență. De pildă, jucătoarea de tenis de masă Carmen Crișan. În Franța au mai făcut deplasarea o serie de arbitri de fotbal din România, care s-au bucurat de sincere aprecieri.

Schimburile pe anul 1969 au îmbrățișat însă un caracter mult mai larg, vizînd și publicații de specialitate. Voi folosi un singur exemplu, cel mai convingător : în prezent se află sub tipar, în traducere, lucrarea d-lui MAURICE HERZOG, strălucit alpinist, fostul secretar de stat pentru problemele tineretului, sportului și recreației, consacrată cuceririi unuia dintre cele mai semețe vîrfuri ale Himalayei, Anapurna (peste 8 000 m). Ca observație de ordin general : ambele părți au constatat cu satisfacție roadele colaborării româno-franceze, care se consolidează continuu, capătă noi valențe.

— Înțelegem de aici că, dat fiind succesul acestor schimburi, anul 1970 va aduce conținutului lor o diversificare sporită, evident în folosul ambelor părți...

— Ca și în anii precedenți, într-adevăr, este de subliniat atmosfera sinceră, de înțelegere și colaborare dintre delegațiile țărilor noastre, ideea generoasă ca relațiile sportive româno-franceze să îmbrace permanent un caracter constructiv și multilateral. Ca date calendaristice, schimburile prevăzute în acest an corespund integral cerințelor metodice stabilite de federațiile și colegiile de antrenori de la noi, ele fiind acceptate fără rezerve de partea franceză. Ceea ce, evident, nu poate echivala decît cu un succes.

Pentru anul în curs s-a fixat un număr apreciabil de schimburi bilaterale la nivelul reprezentativelor naționale și al cluburilor la sporturi ca box, ciclism, schi, rugby, scrimă etc. În același timp, vor mai avea loc schimburi în domeniul publicistic de specialitate, al filmelor cu conținut metodic. Aș vrea să menționez cu acest prilej, că dl. Crespin a fost oaspetele Expoziției cărții sportive românești, rămînînd impresionat de varietatea tematicii, de ideea organizării unei asemenea acțiuni.

O altă subliniere necesară : ambele părți au căzut de acord ca protocolul stabilit să aibă doar un caracter minimal. Cu alte cuvinte, acest protocol poate să fie amplificat prin stabilirea unor contacte bilaterale între federațiile de specialitate.

Și, în fine, trebuie să semnalez faptul că s-au luat în discuție și perspectivele colaborării pe anul 1971, în sensul împlinirii unor deziderate legate implicit de participarea sportivilor români și francezi la ediția jubiliară a J.O.

— Cu ocazia prezenței d-lui Marceau Crespin în România, în capitala țării noastre, acesta a avut amabilitatea să facă și o expunere în fața unor specialiști ai federațiilor și unor ministere cu atribuții în domeniul sportului. Poate că ar fi util să ne sintetizați punctele de vedere exprimate cu acest prilej de oaspetele francez...

— Dl. Crespin a făcut un expozeu pluridimensional, insistînd asupra realizărilor pe anul 1969. Domnia sa a reliefat principiile după care s-a condus acest organism coordonator în promovarea educației fizice și sportului, preocuparea majoră a oficialității franceze de a lansa o acțiune de construcții sportive, în special în mediul școlar, conform unui plan de perspectivă foarte larg. Asemenea acțiuni sînt conjugate cu intensificarea pregătirii cadrelor de specialitate. În unele cazuri, s-a recurs chiar la specialiști din alte țări, inclusiv din România : cazul antrenorului de volei Nicolae Sotir. La fel, oaspetele țării noastre a semnalat extinderea bazei științifice privind teoria și, mai ales, metodica sportivă, realizată prin reuniuni științifice naționale și internaționale. La unele dintre acestea au participat și specialiști din țara noastră, lucru subliniat de dl. Crespin, care a avut cuvinte elogioase la adresa reprezentanților României. Domnia sa a scos în relief contribuția valoroasă a acestora la elucidarea unor probleme de ordin științific. Ceva mai mult dl. Crespin a emis și o invitație de principiu la un colocviu în probleme de antrenament sportiv și de medicină sportivă. Acest colocviu urmează să aibă loc în 1971, la Vitel, principalul centru de pregătire a olimpicilor francezi pentru J.O.

În încheierea dialogului nostru, prof. universitar Leon Teodorescu a ținut să creioneze personalitatea d-lui Marceau Crespin, fost sportiv — rugbyst, pilot, automobilist (este posesorul unui premiu pentru traversarea Africii de la nord la sud, în 1938), mai recent un virtuoz vînător. În această ultimă ipostază dl. Crespin și-a manifestat dorința de a reveni în țara noastră pentru a cunoaște frumusețile inedite ale Deltei, munții României, într-un cuvînt, pentru a-și forma o imagine complexă asupra unei țări pitorești și a unui popor pe care l-a caracterizat ca fiind extrem de sincer și de apropiat.

UN PRELUDIU NEDORIT

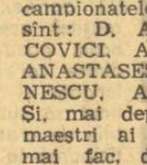

Gheorghe Huțanu — erou al unui scandal la... barul „Melody"

O gravă abatere disciplinară a întunecat atmosfera senină și optimistă care domnea în cadrul lotului național de hochei. Autorul ei — tînărul GHEORGHE HUȚANU — 19 ani — (membru al clubului Dinamo), unul dintre cei mai dotați jucători, element de bază în liniile de atac ale reprezentativei.

Iată ce fapte s-au întîmplat :

Sîmbătă seara, după întoarcerea din Cehoslovacia, Huțanu s-a hotărît să-și petrecă seara liberă la barul „Melody", deși promisese ferm, la despărțire, antrenorului Novacek că va sta acasă, în mijlocul familiei.

La bar, el a găsit compania unui specimen cunoscut sub denumirea plastică, deși eufemistică, de „pasăre de noapte".

Din motive pe care nu le cunoaștem, „pasărea" a zburat la o altă masă unde se aflau trei indivizi. Au urmat discuții și, pentru că părțile nu erau cu mintea limpede, cearta a degenerat în scandal și în bătaie. În încăierarea care a avut loc, Huțanu a ochit bărbia unui adversar dar a nimerit cu pumnul într-o vitrină, provocîndu-și o plagă tăiată, adîncă, la mîna dreaptă (suturată a doua zi). Afară în fața barului bătaia a continuat, a intervenit miliția, care l-a dus acasă pe hocheist.

Gravitatea faptelor elimină argumentele. Cu o zi înainte de a începe ultimele pregătiri pentru participarea la o competiție de cea mai mare responsabilitate, Gheorghe Huțanu face ceea ce v-am relatat. Și nu pentru prima oară !...

Socotim că, în acest fel, el s-a pus singur în afara lotului, prezența lui în echipa care va purta ecusonul tricolor fiind nedorită, oricîte greutăți ar crea aceasta, mai ales că și participarea lui Biro este incertă.

Biroul F.R.H. va acționa, credem, principial, pentru a pedepsi exemplar un element recalcitrant și a da astfel o probă de fermitate.

Așteptăm, de asemenea, și punctul de vedere al clubului Dinamo.

Valeriu CHIOSE

Campionatul mondial de hochei – grupa C

INTERMEZZO STATISTIC

GALAȚI, 17 (prin telex, de la trimisul nostru). — După nouă partide disputate, cele mai multe cu o deosebită ardoare, pe programul întrecerilor din grupa C a campionatului mondial de hochei pe gheață figura pentru mulți — pauză. O pauză mai mult decît binevenită pentru refacerea forțelor competitorilor, pentru stabilirea unor noi tactici în vederea abordării restului de partide ; o pauză la fel de binevenită și pentru spectatorii gălățeni, deveniți, „peste noapte", pasionați — în adevăratul sens al cuvîntului — ai acestui sport cu crosa și pucul ; în fine, o zi binevenită, dacă ne permiteți, și pentru noi, minuitorii condeiului. Totuși, trebuie s-o spunem, pentru ziariști această zi de mulți n-a adus odihna deplină ci a oferit doar cîteva ceasuri de liniște și răgazul pentru a putea fi frunzărite foile cu însemnări, pentru a putea face alte... însemnări. Firește, din cauza orelor tîrzii din noapte la care s-au încheiat programele zilnice n-am avut încă posibilitatea de a prezenta cititorilor noștri o serie de statistici semnificative, unele amănunte legate de diferitele clasamente care se întocmesc în mod obișnuit la o asemenea competiție hocheistică. De aceea, vă vom face cunoscut acum, în primul rînd, clasamentul întrecerilor, la mijloc de turneu, după consumarea a 9 partide :

1. Italia	3	3	0	0	15— 4	6
2. Austria	3	3	0	0	14— 7	6
3. Ungaria	2	1	0	1	9— 4	2
4. Franța	3	1	0	2	12—13	2
5. Olanda	3	1	0	2	10—17	2
6. Danemarca	2	0	0	2	4— 7	0
7. Belgia	2	0	0	2	3—15	0

După cum se poate vedea, Austriei nu i-a fost suficientă victoria asupra Ungariei pentru a trece pe primul loc al clasamentului, din cauza golaverajului inferior față de cel al reprezentativei Italiei. Primul loc urmează să fie decis de meciurile Ungaria—Italia (miercuri) și Austria—Italia (duminică, la încheierea competiției), dacă nu cumva alte echipe nu vor încurca socotelile. În ceea ce privește ultimul loc, după toate probabilitățile se pare că el va reveni națională belgiene care, în mod normal, nu poate emite pretenții la o victorie în nici una din partidele ce le mai are de susținut.

CINE VA CÎȘTIGA CUPA EFICACITĂȚII ?

O luptă și mai strînsă decît în clasamentul pe națiuni se dă pentru obținerea cupei care-l va cinsti pe cel mai eficace jucător al grupei. Pînă la această oră, pe primul loc se găsesc nu mai puțin de 5 hocheiști, toți cu cîte 3 goluri înscrise. Este vorba de Simons (Olanda), Gallo (Italia), Puschnig (Austria), Benvenuti (Italia) și Morti (Austria). Alți 10 jucători figurează cu cîte 2 goluri marcate. De asemenea, ni se pare interesant de arătat că cele 67 de puncte înscrise în nouă partide au fost realizate de 44 de jucători, alți 15 contribuind prin pasele lor la marcarea unora dintre ele. Dintre aceștia din urmă, șefia o deține francezul **Wassieux**, care deși n-a înscris nimic, a contribuit din plin la marcarea a trei goluri. **În clasamentul realizatorilor**, întocmit oficial de către centrul de calcul al comisiei de organizare, primul loc este deținut de **olandezul Simons**, cu 5 puncte (3 goluri marcate + 2 pase de gol).

BELGIA... PE PRIMUL LOC

Ultima din clasamentul pe națiuni, Belgia conduce, în schimb, în cel al **fair play**-ului, și încă într-un mod detașat : 1. **Belgia** 8 minute de penalizare, 2. Italia 21 min. (între care o penalitate de 5 min.), 3. Franța 22 min., 4. Ungaria 27 min. (una de 5 min), 5—6 Olanda și Danemarca — cîte 28 min., 7. Austria 41 min. (una de 5 min. și alta de 10 min.).

Pînă la meciul derby cu Austria, Ungaria se afla pe primul loc al clasamentului, cu 6 min., emițînd serioase pretenții la **cupa pentru sportivitate**, oferită de Administrația de Stat Loto—Pronosport. De luni seara însă...

În ceea ce privește situația jucătorilor care au stat cele mai multe minute în... recule-gere, pe **banca de pedepse**, ea se prezintă astfel : **Puschnig** (Austria) 15 min., Vuilly (Franța) 8 min., Moroder (Italia) și Bankuti (Ungaria) cîte 7 min., Kikkenborg (Danemarca), Nielsen (Danemarca), Simons (Olanda), Gentis (Olanda), Schäger (Austria), Eymaro (Franța) și Kalt (Austria) cîte 6 min. Pînă acum au fost penalizați un număr de 51 de hocheiști, adică cu 7 mai mult decît cei care au marcat goluri. Din totalul de 540 de minute de joc, echipele au evoluat fără efective complete nu mai puțin de 167 de minute (penalizarea de 10 min a lui Puschnig, din meciul cu Danemarca, a fost o pedeapsă personală, de rea conduită, el fiind înlocuit în joc).

O altă statistică interesantă este aceea care se referă la **penalizări acordate pentru fiecare meci** și la **golurile înscrise în perioadele în care echipele s-au aflat pe gheață în inferioritate numerică.** Iată cum arată și acest tablou : Austria—Franța 6 min. (0), Olanda—Belgia 6 min. (1), Italia-Franța 11 min. (2, dintre care unul înscris de echipa pedepsită), Italia—Belgia 12 min (3—2, ambele ale belgienilor, marcate cînd se aflau în 4 jucători), Italia—Danemarca 14 min (0), Ungaria—Olanda 18 min. (0), Franța—Olanda 30 min. (5—3), Austria—Ungaria 37 min. (1), Austria—Danemarca 41 min. (3). Deci, în 167 de minute de penalizare au fost înscrise numai 16 goluri, ceea ce ni se pare foarte puțin. „Recordul" **de ineficacitate** îl deține **formația** Ungariei căreia echipa Austriei i-a dat replica în 3 rînduri cu cîte 2 oameni mai puțin pe gheață și totuși n-a primit nici un gol (!).

În concluzie, acest total, ca și numărul jucătorilor penalizați ni se pare foarte mare, aproape nefiresc de mare. Să fi uitat oare jucătorii ce este aceea sportivitate ? Ne-ar place să credem că nu : că suita aceasta de pedepse și de pedepsiți n-a fost decît ceva pasager pentru actuala ediție a C.M. — grupa C. Partidele următoare o vor dovedi-o...

Romeo VILARA

PROGRAMUL DE ASTĂZI :

Ora 10 : Austria—Belgia
Ora 17 : Olanda—Danemarca
Ora 20 : Italia—Ungaria

DUPĂ PRIMUL DERBY

La cîteva ore după desfășurarea meciului dintre Austria și Ungaria, primul dintre derby-urile actualei ediții a C.M. de hochei — grupa C, aici la Galați ecourile sale s-au făcut simțite din plin. Am cerut, desigur, și părerea a doi dintre principalii angajați, conducătorii loturilor respective, **Hans Külbelbeck**, secretarul federației de hochei din Austria, și **György Pasztor**, fostul internațional maghiar. Probabil satisfăcut de victoria echipei sale, specialistul austriac a fost extrem de concis: **„Rezultatul de 3—2 în favoarea noastră s-a datorat jocului bun prestat în fiecare repriză și felului inteligent cu care băieții au știut să se apere în următoarele 40 de minute".** Pe de altă parte György Pasztor, în ciuda ofului de-l avea pe inimă sau poate tocmai de aceea, a fost mai volubil : **„Indiscutabil, în prima repriză Austria a fost superioară. Formația maghiară a jucat prea nervos și de aceea foarte crispat, mai cu seamă în apărare, unde a comis cîteva greșeli flagrante, hotărîtoare pentru soarta meciului. În următoarele două reprize, reprezentanții noștri au avut superioritatea în joc, dar aceasta ca și superioritatea numerică n-au putut fi fructificate prin goluri. Hocheiștii maghiari au comis și o mare greșeală tactică : aceea de a fi insistat aproape exclusiv pe intrările prin centru, în loc să se fi căutat ca printr-un joc pe aripi să fie destrămată apărarea austriacă".**

★

Cu 6 minute înaintea sfîrșitului partidei, cel mai bun jucător austriac, înaintașul Puschnig, a fost lovit violent în mantinelă, suferind o luxație acromio-claviculară dreaptă, care după opinia medicului Grigore Birșan (arbitru internațional de fotbal) va trebui operată de îndată. De altfel, Puschnig va părăsi orașul în cîteva ore, cu destinația Viena.

Un alt accidentat, italianul Mastel, a suferit o întindere a ligamentelor claviculare, dar există speranțe ca el să joace în zilele următoare.

„NU SE POATE !"

Răspunsul neașteptat al conducerii Liceului industrial de petrol din Ploiești

Cum educația fizică și sportul din țara noastră se adresează și școlarilor — dacă nu lor în primul rînd — e normal ca unele hotărîri ce privesc sistemul de organizare a rețelei de învățămînt să aibă tangență și cu activitatea sportivă, inclusiv orele de educație fizică. După apariția unei astfel de instrucțiuni pe toate treptele ierarhice, de la nivelul forurilor centrale — minister, departamente — și pînă la unitățile de bază — în cazul de față școlile generale și licee — cei răspunzători de transpunerea în viață a acestor indicații alcătuiesc colective din cadrele cele mai competente și pornesc la lucru cu dorința de a obține rezultate cît mai bune.

În urma aplicării Hotărîrii Consiliului de Miniștri nr. 1934 din 3 octombrie 1969, *în structura inspectoratelor școlare au intervenit unele modificări. Pentru cei ce lucrează în învățămînt lucrurile sînt foarte clare. Se știe că atribuțiile inspectorilor cu educația fizică au fost preluate de către colective alcătuite de curînd în județe, care activează pe lîngă inspectoratele respective și sub îndrumarea organelor sportive — în speță C.J.E.F.S. Aceste colective au misiunea (și li se dă acest drept prin H.C.M. și Instrucțiunile M.I.) de a controla și îndruma activitatea de educație fizică din școli.*

La Ploiești, ca în toate județele țării, în acest colectiv au fost cooptați profesori de specialitate care să îndrume activitatea sportivă școlară pe raza orașului și județului, să ia parte activă la organizarea competițiilor sportive. „Acestor cadre didactice — se spune în H.C.M. amintită mai sus — li se vor asigura, prin orarul școlii la care lucrează, una-două zile pe săptămînă pentru activitatea de îndrumare".

Pe această bază legală, C.J.E.F.S. Prahova a solicitat conducerii Liceului industrial de petrol Ploiești *să nu planifice simbăta după-amiază orele de educație fizică ale profesorului Octavian Velicu, pentru a i se asigura timpul necesar de a participa la activitatea colectivului respectiv, îndeosebi de a lua parte la competițiile sportive școlare care se desfășoară, în genere, simbăta după-amiază și duminica. Nimic ilegal, nici un temei care să facă cererea nerealizabilă. Activiștii de la C.J.E.F.S. Prahova nici nu-și puneau probleme în acest sens, mai ales că activitatea sportivă a elevilor interesează (sau ar trebui să intereseze) atît organele sportive cît și conducerile școlilor și liceelor.*

Ce a răspuns conducerea liceului în cauză? Transcriem, cuvînt cu cuvînt, adresa nr. 8 din 14 ianuarie 1970: „Ca răspuns la scrisoarea dv. nr. 63 din 13 ianuarie 1970 *(n.n. ați observat cît de operativ a venit răspunsul).* VĂ FACEM CUNOSCUT *(n.n. deși nu era necesar fiindcă cei din conducerea C.J.E.F.S. știau despre cine e vorba)* CĂ TOV. VELICU OCTAVIAN ESTE PROFESOR CU FUNCȚIA DE BAZĂ LA LICEU ȘI TREBUIE SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ ÎN PRIMUL RÎND SARCINILE CE-I REVIN CA PROFESOR AL LICEULUI *(sublinierea noastră).*

Programul orar nu se poate modifica în funcție de celelalte activități *(n.n. obștești, cerute de organele superioare, de H.C.M., și tot în folosul sportului)* ale profesorului". Semnează : director, Ing. DOINA CONSTANTIN; secretar-șef, STELA CEAUȘ *(s.n.)*

Deci, scurt pe doi! Nu se poate! Un răspuns mai nefericit nici că se putea.

În fața acestei încălcări flagrante a unor instrucțiuni oficiale, credem că forurile superioare, cu autoritatea pe care le-o reclamă însăși existența, vor interveni energic. Și nu numai în cazul de la Ploiești, ci peste tot unde, din păcate, s-ar putea să mai apară asemenea poziții ciudate.

Constantin ALEXE